

Boże powołanie

CZĘŚĆ I: PRZEGLĄD

TEKST PRZEWODNI: Ezd 7,10.27; Rz 8,28.

ZAKRES STUDIUM: Ezd 7, Dn 8,14; 9:24-27.

Bóg powołał Ezdrasza i Nehemiasza do określonego zadania - odbudowania muru i bram Jerozolimy. Jednak, co ważniejsze, Bóg powołał ich do „odbudowania” reszty ludu Bożego, aby znowu funkcjonował jako misjonarze wobec świata. Ezdrasz przyjął Boże powołanie, by być nauczycielem Słowa Bożego. Wraz z grupą repatriantów udał się do Jerozolimy, by nauczać ludzi o Bogu. Tam Ezdrasz przygotował lud do dzieła odbudowy Jerozolimy. Duchowe ożywienie zawsze poprzedza autentyczną reformację życia, a zdecydowane działanie jest naturalnym wynikiem takiego ożywienia. Tak więc Ezdrasz zaangażował się w edukowanie rodaków o tym, kim jest Bóg, aby zainspirować ich do podążania za Nim.

Kiedy Nehemiasz, człowiek czynu, pojawił się na scenie, Bóg wezwał go do odbudowy fizycznych struktur Jerozolimy, jak również zainspirowania Judejczyków, by opowiedzieli się za tym co prawe, zaufali Bożej ochronie i dokonali reformy w cywilnym życiu narodu (dla Nehemiasza sprawiedliwość i troska o potrzebujących miały priorytetowe znaczenie). Nehemiasz swoim przykładem uczył, na czym polega życie wyznawcy Boga - życie dla Boga każdego dnia.

Ponadto ta lekcja potwierdza dekret Artakserksesa opisany w Ezd 7 jako początek prorocstwa o 2300 symbolicznych dniach czyli rzeczywistych latach z Dn 8,14 oraz prorocstwa o 70 tygodniach czyli 490 latach z Dn 9,24-27. Omawia także kwestię Bożego wybrania w kontekście Rz 8- 9.

CZĘŚĆ II: KOMENTARZ

Prorocze okresy

Bóg powołał Ezdrasza na początku proroczego okresu 70 tygodni wskazanego w Dn 9,24-27. Początek tego proroczego okresu został wyznaczony przez dekret Artakserksesa o odbudowie Jerozolimy wydany w 457 roku p.n.e. Lekcja tego tygodnia wyjaśnia szczegółowo, co oznacza ten okres proroczy i jak wiąże się z prorocstwem o 2300 wieczorach i porankach. Przez prorocstwa Bóg wykazuje w szczególny sposób, że kieruje wydarzeniami i czuwa nad naszym światem. Ponadto Bóg ustanawia proroka czy przywódcę nad swoim ludem na początku każdego okresu proroczego czy kryzysu w Izraelu, a także na końcu każdego okresu. Na przykład, Mojżesz został powołany jako przywódca przed wyzwoleniem Izraelitów z niewoli egipskiej, a Jozue został powołany pod koniec wędrówki Izraelitów po pustyni, kiedy lud Boży miał wkroczyć do ziemi obiecanej. Poniższa lista wskazuje, że prorocy byli powoływani w ważnych momentach dziejów zbawienia odpowiadających rozpoczęciu lub zakończeniu proroczych okresów.

- Noe - powołany do służenia Bogu przed potopem.
- Abraham - powołany na ojca ludu Bożego.
- Mojżesz - prowadził lud Boży w czasie wyjścia z Egiptu do ziemi obiecanej.
- Jozue - wprowadził lud Boży do ziemi obiecanej.
- Samuel - był ostatnim sędzią i wprowadził Izraelitów w okres monarchii.
- Ozeasz i Amos - prorokowali przed upadkiem północnego królestwa ze stolicą w Samarii w 722 roku p.n.e.
- Ezechiel i Daniel - pełnili prorocką służbę podczas niewoli babilońskiej.
- Aggeusz i Zachariasz - służyli po powrocie z wygnania.
- Ezdrasz i Nehemiasz - rozpoczęli służbę na początku proroczego okresu 2300 lat (457 rok p.n.e.).
- Jan Chrzciciel - wzywał Izraelitów do skruchy przed rozpoczęciem misji Jezusa.
- Szczepan - męczennik dla Jezusa, po jego śmierci ewangelię zaczęto głosić wśród pogan (wraz z końcem proroczego okresu 70 tygodni w 34 roku n.e.).
- Ellen G. White - powołana wraz z końcem proroczego okresu 2300 lat (1844 rok n.e.).

Ta lista ukazuje wzorzec działania Boga. W Bożym planie odkupienia zawarte zostały szczególne prorocze znaczniki czasu. W związku z duchowymi kryzysami Bóg posyła swoich proroków, by wypełnili Jego misję, wzywając lud do nawrócenia i posłuszeństwa Słowu Bożemu.

Osobisty czas

Wybranie może być także powołaniem do spełnienia określonego zadania, jak w przypadku Ezdrasza i Nehemiasza (i wielu innych sług Bożych; zob. Wj 3,9-12; Iz 6,7-8; Jr 1,5-9). Podobnie i my jesteśmy powołani do odzwierciedlania charakteru Jezusa i pełnienia służby dla Boga. Może to być praca, którą wykonujemy dla Niego, działanie, do którego nas inspiruje, takie jak pomaganie komuś, czy wybór określonego zawodu na całe życie.

Wszyscy przywódcy wspomniani powyżej zostali w szczególny sposób wybrani przez Boga „na taki czas, jak obecny” (Est 4,14). Wzywali do działania, skrucy i zupełnego poświęcenia się Bogu. Ezdrasz i Nehemiasz mieli role do odegrania jako przywódcy ludu Bożego na początku najdłuższego biblijnego okresu proroczego. Napominali także swoich rodaków, by żyli dla Boga, oraz okazywali swoje poświęcenie w wierze i działaniu. Izraelici wrócili z Babilonii, gdzie nawykli do babilońskiego sposobu życia i oddawania czci wielu bóstwom. Na szczęście, choć wiele problemów nękało ich po powrocie z wygnania, bałwochwalstwo nie było jednym z nich. Niestety, religijny pluralizm, jakiego doświadczyli w przeszłości, wywarł na nich szkodliwy wpływ. Choć izraelska społeczność nie oddawała już czci bałwanom, ich wcześniejsze bałwochwalcze praktyki sprawiły, że Ezdrasz i Nehemiasz musieli ich na nowo nauczyć, co znaczy oddawać cześć Bogu nieba i żyć dla Niego. Ich najwyraźniej surowe podejście do życia (np. zawieranie małżeństw z poganami omówione w dalszych rozdziałach *Księgi Ezdrasza* i *Księgi Nehemiasza*) nie powinno nas zaskakiwać, gdyż obaj przywódcy starali się uczyć rodaków, co znaczy wieść święte życie, i uświadomiali im potrzebę odrzucenia ich bezbożnego sposobu życia. Tak więc Ezdrasz i Nehemiasz wzywali rodaków do poświęcenia się Bogu, reformy postępowania oraz zaangażowania w służenie Panu.

Powołanie do odrodzenia - współdziałanie

Nehemiasz przybył do Jeruzolimy (w 445/444 roku p.n.e.) około 13 lat po przybyciu grupy pod wodzą Ezdrasza. Misja odbudowy Jeruzolimy podjęta przez Nehemiasza nie powiodłaby się, gdyby nie praca wykonana wcześniej przez Ezdrasza, który pilnie działał, by uczyć Izraelitów o Bogu. Innymi słowy, Bóg posłużył się Ezdraszem, by duchowo „budować” lud, aby potem lud mógł budować fizyczne obiekty po przybyciu Nehemiasza. Bóg działał w tle, przygotowując serca ludzi i dwóch przywódców. Ostatecznie Bóg pragnął nie tylko odrodzenia Jeruzolimy, ale odrodzonego ludu należącego do Niego. Dlatego najważniejszym zadaniem Ezdrasza i Nehemiasza było prowadzenie ludzi z powrotem do Boga. Nie tylko zainspirowali oni ludzi do pracy przy podźwignięciu Jeruzolimy z ruin, ale co ważniejsze, zainspirowali ich do odkrycia na nowo gorliwości dla Boga. Ezdrasz i Nehemiasz byli przykładami tej gorliwości modląc się, poszcząc, poznając Boga i działając zgodnie ze Słowem Bożym.

Tak Ezdrasz jak Nehemiasz zostali wybrani do szczególnego zadania w przełomowym okresie historii. Zostali powołani jako przywódcy, każdy na swój sposób, stosownie do ich talentów. Ezdrasz był kapłanem i pisarzem, a więc wywierał wpływ przede wszystkim przez nauczanie *Tory*. Nehemiasz zaś był podczaszym królewskim i posiadał niezwykle zdolności przywódcze, by motywować i inspirować ludzi do celowego działania. Ezdrasz był nauczycielem, Nehemiasz - działaczem. Obaj byli przywódcami, ale sprawowali przywództwo w różny sposób. Jednocześnie ich style przywództwa były odpowiednie dla powierzonej im misji. Uzupełniali się nawzajem i współdziałali ze sobą, by wykonywać zadania powierzone im przez Boga. Bóg posłużył się różnymi osobowościami i zdolnościami ludzi, by działać dla swojego ludu.

Ostatecznie każdy z nas jest odpowiedzialny za to, co robimy w ramach zadania czy stanowiska, jakie Bóg nam powierza. Decyzja o tym, czy nasze zadanie zostanie wykonane właściwie, czy miernie, należy do nas samych. Bóg będzie nam pomagał na każdym etapie naszej drogi, ale nie wykona za nas pracy, którą dał nam do wykonania. Możemy posiadać wszelkie dary pod słońcem, ale jeśli ich nie używamy dla Boga, staną się bezużyteczne. Każdy z nas musi podjąć decyzję, by wbrew przeciwnościom zaangażować wszystko w to, do czego Bóg nas powołał. Ezdrasz i Nehemiasz mogli się poddać, ale nie uczynili tego. Wytrwali, bo kierowali oczy ku Bogu. Znaczenie ich powołania przewyższało lęk przed negatywnymi skutkami, jakie mogły wyniknąć z opowiedzenia się za Panem. Byli pewni, że powierzona im misja była tego warta.

Predestynacja

Bóg powołał czyli predestynował swój lud, naród izraelski, by był światłem dla świata. Paweł pisze o tym powołaniu w Rz 9—11 w świetle faktu, że izraelscy przywódcy nie przyjęli Jezusa Chrystusa jako Mesjasza i Zbawiciela. Jednak Boże powołanie nie zostało unieważnione, a jedynie zmodyfikowane, gdyż Boże wartości i dar zbawienia miały zostać objawione także poganom. Bóg powołał określone osoby do określonego zadania.

Pragnął, by zarówno wierzący Izraelici jak i poganie byli zbawieni razem i stali się światłem i błogosławieństwem dla świata.

Predestynacja w *Biblii* ma trzy zasadnicze znaczenia:

1. Bóg predestynował, iż istnieje tylko jeden sposób zbawienia, mianowicie przez Jezusa Chrystusa (J 14,6; Dz 4,12). Jesteśmy wybrani w Chrystusie do wiecznego życia, jeśli przyjmujemy Go jako naszego Zbawiciela (Rz 8,29; Ef 1,3-8). On pragnie, by wszyscy byli zbawieni (1 Tm 2,3-4).

2. Bóg predestynował niektórych ludzi (zarówno jednostki jak i społeczności wierzących) do szczególnego zadania, szczególnej misji (np. przeznaczył wierną resztę do głoszenia wiecznej ewangelii). Bóg ma ogólnoswiatową misję (Iz 49,6).

3. Bóg predestynował ostateczną kulminację dziejów ludzkości, kiedy przyjdzie jako Sędzia i udzieli nagrody (Dn 2). Ostatecznym wynikiem będzie Jego eschatologiczny triumf. Celem wybierającej woli Bożej nie jest zbawienie nielicznych, ale zgromadzenie możliwie największej liczby ludzi ze wszystkich narodów w finalnym eschatologicznym zgromadzeniu (Ap 21,3).

CZĘŚĆ III: ZASTOSOWANIE

Poniższe pytania dotyczą proroczych okresów:

1. Przejrzyj wspomnianą powyżej listę proroków. Skup się na kilku wybranych prorokach. Omów, jak każdy z nich otrzymał powołanie. Skąd każdy z nich wiedział, że jest powołany?

2. Dlaczego Ellen G. White pasuje do tej listy? Jak Bóg posłużył się nią jako duchową przywódczynią Jego ludu?

3. Jak ludzie odnosili się do przywódców powołanych przez Boga na przestrzeni dziejów? Dlaczego przyjęcie wybranych przez Boga przywódców i ich przywództwa jest tak skomplikowane?

4. Co sprawia, że obowiązki przywódcy powołanego przez Boga są tak trudne?

DO OSOBISTEGO ZASTANOWIENIA

1. Jak możemy rozpoznać wolę Bożą wobec nas?

2. Jakie są twoje zainteresowania? W jaki sposób Bóg powołuje cię do używania twoich pragnień i darów dla Niego?

3. Jak możesz współdziałać w zborze z innymi wierzącymi mającymi dary duchowe, których Bóg powołał do służby, a którzy znacząco różnią się od ciebie. Jak różnice między wami mogą być korzystne?

4. Jak możesz się upewnić, że czynisz to, co czego Bóg cię powołał?